

Mlado jagnje.

(Po Slomšek.)

agnje mlado, lepo belo,
Z ovco past se gre veselo;
Modro starko popusti,
Samo skače in norí.

Hopsa, hopsa! poskakuje,
Z brega v breg se zaletuje;
Zmiraj bolj se oddalji
Dobri starki spred oči.

Ovca kliče: »Oj, ne skakaj,
Tam po bregu se ne takaj!
Kaj pa, revče, potlej bo,
Če si zlomiš nogico?«

Jagnje ovce ne posluša
Še predrzniše poskuša;
Čez strmino se spusti, —
Zlomi nogo, — obleži.

Jagnje nogico zlomilo,
Glasno klicalo in vpilo:
»Oj! otroci, vbogajte
Svoje skrbne matere!«

Deček in bukve.

»V kot sem vas ondan zagnal
Bukvice strašno učene.
Rad pa vendar bi spoznal,
Kaj bi vé rade iz mene.
Uči se, uči se brati,
Silijo oče in mati,
Znanje, modrost boš dobil,
Če se boš 'z bukev učil.
Enkrat bi vendar rad vedel,
Kaj bom iz bukev izvedel.«

(Odpre bukve.) »Ná — kar tiho ste, — molčíte.
Kaj pa to-le? Same kavke.

Zase to modrost hranite,
 Kljuke krive, črne bavke.
 Raje grem na vrt podit se;
 Pojte zopet v kot hladit se.«

Če bi bukve govorile
 To-le bi mu odvrnile:
 »Kregaš se in se jeziš,
 Imaš slamo v prazni buči.
 Če bi rad, da se zmodriš,
 Le teh kljuk se pridno uči!
 Treba pa se je potiti,
 Kdor se če kaj naučiti.
 Kar kdo zná, le to veljá. —
 Bog mu svojo milost dá.«

J. Krek.

Za tičke.

Ančka z mamó je pred hišo stala,
 In je kosec kruha obiraša;
 Mrvice je s tem na tla drobila.
 Mamica pa jo je posvarila:
 »Pazi, kruhek božje je darilo,
 Ni pa, da bi se po njem hodilo.
 Zberi mrve, ki na tla so pale,
 Pa postavi jih vrh te-le skale!
 Gladna bo živalca priskakljala,
 Za kosilce bo jih pozobala.«
 Ančka vboga, mrve vkup pospravi
 In na kamen jih lepo postavi;
 K mami teče, skrrije se za krilo,
 Čaka, kaj se ž njimi bo zgodilo.
 Kar znad strehe penica se dvigne,
 Zacvrčí, na kamen k mrvam švigne.
 S kljunčkom jih pobere in zavriskne,
 Zafrfrá, čez streho spet zabliskne.
 Ančka gleda, se veselo smeje,
 Mamici po tihem to-le deje:
 »Penica bo s tički govorila,
 Kje kosilce danes je dobila.
 Ančka mi je je raz tál nabrala,
 Kaj ne mama, da takó bo djala?«